

Arrest

nr. 131 839 van 22 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sikh afkomstig uit de Indiase deelstaat Punjab. Uw zus die gehuwd was met een andere sikh, H.S., werd in 1998 door haar schoonfamilie vermoord omdat uw familie geen bruidsschat wilde betalen. Uw familie ging ervan uit dat zij niets hoefden te betalen omdat er bij het aangaan van het huwelijk met geen woord werd gerept over een bruidsschat. Na het huwelijk begon de schoonfamilie echter te eisen dat jullie aan hen een bruidsschat betalen. Na de moord op uw zus diende uw vader een klacht in tegen de schoonfamilie van uw zus. Het kwam tot een proces waarbij uw zus haar echtgenoot, H.S., één van diens broers en zijn vader en moeder tot vier jaar gevangenisstraf werden veroordeeld. Eind 2003 werden zij vrijgelaten waarop H.S. u in dezelfde periode telefonisch

begon te bedreigen. Hij eiste nog steeds dat jullie een bruidsschat zouden betalen. In oktober 2004 kreeg u een laatste dreigtelefoon waarop uw moeder ongerust werd en tot de conclusie kwam dat het beter is dat u het land zou verlaten. Na de dreigementen ging u naar de politie om klacht neer te leggen, doch de politie nam de bedreigingen tegen u niet al te ernstig. Zij beloofden echter tussen te komen wanneer de situatie zou verergeren en uw schoonbroer en diens familie naar uw huis zouden komen om u aan te vallen. In december 2004 vertrok u uit India. Vanuit Delhi reisde u naar Parijs om van daaruit naar België te gaan. Bij uw aankomst in België vroeg u geen asiel aan omdat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer : een kopie van uw paspoorten, een "FIR", een affidavit opgesteld door uw moeder, medische documenten over de ziekte van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u India diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar India alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de subsidiaire bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde elementen, namelijk de moord op uw zus en de bedreigingen die u en uw verwanten daarna kregen omdat jullie geen bruidsschat wilden betalen, zijn motieven van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar India een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou lopen zoals omschreven in artikel 48/4 §2 b). Volgens uw verklaringen werd uw zus vermoord omdat uw familie weigerde een bruidsschat te betalen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw vader een klacht kon indienen waarna het tot een proces kwam en de schuldigen werden veroordeeld tot een gevangenisstraf die ook effectief werd toegepast. Dit wijst er op dat de Indiase autoriteiten in die zaak daadkrachtig optraden en de schuldigen bestraffen. Na de vrijlating werden u en uw familie door de echtgenoot van uw zus bedreigd om alsnog de bruidsschat te betalen. Wat die bedreigingen betreft dient te worden opgemerkt dat die geen aanleiding geven om te kunnen besluiten dat u bij een terugkeer naar India een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals geschreven in de wet over subsidiaire bescherming. In eerste instantie waren de bedreigingen die u ontving telkens telefonisch. Nooit is de echtgenoot van uw vermoorde zus naar uw huis gekomen om de bedreigingen tegen u en uw familie kracht bij te zetten. Dat de bedreigingen die moeten gesitueerd worden tussen december 2003 en 2013 louter telefonisch bleven wijst er eerder op dat die bedreigingen niet zo ernstig moeten worden genomen. Dat uw familie ofschoon bovenvermelde bedreigingen steeds op hetzelfde adres bleven wonen bevestigt voorafgaande vaststelling.

Verder kan worden opgemerkt dat u blijkbaar ook weinig waarde hechtte aan die bedreigingen. Ofschoon u verklaarde dat u India heeft verlaten in 2004 omwille die bedreigingen heeft u bij aankomst in België geen asiel aangevraagd. Meer nog u keerde respectievelijk in januari 2012 en mei 2013 terug naar India (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 4). Niettemin u ook in 2013 beweerdelijk telefonisch door de echtgenoot van uw zus werd bedreigd vroeg u na uw terugkeer in België in juni 2013 weer geen asiel aan (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Nochtans kan van een asielzoeker die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit nood aan internationale bescherming worden verwacht dat hij onmiddellijk bij zijn aankomst asiel aanvraagt in het opvangland. Dat u dit tot tweemaal toe niet heeft gedaan ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vrees.

Uw verklaring waarom u geen asiel heeft gevraagd, namelijk dat u van asiel niet op de hoogte was en geen asiel aanvraag omdat u nog in het bezit was van een regularisatiekaart die voor u een legaal verblijf waarborgde, kan niet ernstig worden genomen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Dat u pas in het "Centrum voor Illegalen" in Vottem op de hoogte werd gesteld van het bestaan van asiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), is niet geloofwaardig. U had immers reeds in 2005 een advocaat geraadpleegd om een regularisatie aan te vragen. Dat u wel de procedure voor regularisatie kent maar niet de procedure voor asiel kan moeilijk overtuigen. Dat een advocaat aan een asielzoeker die zijn land van herkomst heeft verlaten uit nood aan internationale bescherming met geen woord rept over de mogelijkheid om asiel aan te vragen is ook moeilijk te aanvaarden. Dat u in 2013, toen u terugkwam vanuit India, geen asiel aanvraag omdat u toen nog legaal in België verbleef kan niet verklaren waarom u pas in 2014 een asielaanvraag indiende. U verklaarde immers dat uw

verblijfsvergunning in november 2013 afliep, waardoor u illegaal in België verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Er is geen enkele reden waarom u toen geen asiel heeft aangevraagd en nog gewacht heeft tot wanneer u het risico liep om te worden gerepatriëerd. Uw laattijdige asielaanvraag relateert in ernstige mate de ernst van uw ingeroepen vrees.

Uit uw verklaringen kan ook niet worden gesteld dat de Indiase autoriteiten onwillig zijn om u en uw familie een redelijke bescherming te bieden. U verklaarde dat u een klacht heeft ingediend maar dat de plaatselijke politie nog geen actie heeft ondernomen maar dat zij wel in actie zouden komen als er concrete aanwijzingen waren dat er iets zou gebeuren zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder in het gehoor herhaalde u uitdrukkelijk dat de politie zou tussenkomen als iemand u zou benaderen (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer er werd gepolst wat u diende te vrezen als de politie bereid was om u te helpen, antwoordde u dat de politie niet altijd aanwezig kan zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat een afdoende bescherming niet absoluut maar wel redelijk moet zijn. Uit wat voorafgaat kan worden geconcludeerd dat de Indiase politie wel degelijk bereid was om een redelijke bescherming te bieden.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. De paspoorten tonen uw identiteit aan, het "FIR" bevestigt dat uw zus is vermoord en dat uw vader een klacht kon indienen doch bewijst niet uw beweerde nood aan internationale bescherming, de documenten over de ziekte van uw moeder voegen ook niets aan uw asielrelaas toe, de affidavit van uw moeder heeft eerder een gesolliciteerd karakter en is geen objectief bewijs van uw ingeroepen problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 oktober 2014 de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht". Hij voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat de door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, namelijk de moord op zijn zus en de bedreigingen die hij en zijn verwanten daarna kregen omdat ze geen bruidsschat wilden betalen, niet valt onder voormelde criteria gezien deze problemen -indien ze zich al zouden hebben voorgedaan- louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiäre beschermingsstatus

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft terecht geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiäre beschermingsstatus, gezien verzoeker (i) sinds december 2004 in België verbleef maar pas op 28 juli 2014 een asielaanvraag indiende; (ii) sinds zijn vlucht naar België in december 2004 meermaals terugkeerde naar zijn land van herkomst, zijnde in januari 2012 en mei 2013 (gehoorverslag p. 3-4; verklaring DVZ vraag 33); (iii) niet aannemelijk maakt dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden (gehoorverslag p. 5-6).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening hield met het feit “dat verzoeker afkomstig is van India, Punjab en dat zijn asielrelaas zich ook in Punjab afspeelt”, noch met “de realiteit, normen, .. in Punjab” die volgens hem “totaal verschillend zijn dan West-Europa”. Hij voert aan dat er geenszins enig afdoend onderzoek werd verricht naar de moord op zijn zus, noch naar de bescherming door de Indische autoriteiten. Hij wijst

erop dat in India de mensenrechten tot op heden nog op grote schaal geschonden worden, dat de bescherming door de nationale autoriteiten niet gegarandeerd is, dat de Indische politie en veiligheidsdiensten massaal misbruik maken van hun macht en dat er sprake is van corruptie en geweld op grote schaal, alsook van religieuze onverdraagzaamheid.

Hij verwijst dienaangaande naar *"Human Rights Report India, Introduction"* van *"US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor"* van 2013.

Dat verzoeker pas op 28 juli 2014 in België asiel heeft aangevraagd doet, aldus verzoeker *"geen afbreuk aan zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land"*; gezien hij een vraag tot regularisatie had ingediend en in de overtuiging verkeerde dat hij in België sowieso veilig is.

De Raad merkt op dat de beweringen van verzoeker dat *"de realiteit, normen, .. in Punjab totaal verschillend zijn dan West-Europa"*, dat in India de mensenrechten tot op heden nog op grote schaal geschonden worden, dat de bescherming door de nationale autoriteiten niet gegarandeerd is, dat de Indische politie en veiligheidsdiensten massaal misbruik maken van hun macht en dat er sprake is van corruptie en geweld op grote schaal, alsook van religieuze onverdraagzaamheid, geenszins aantonen dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een verwijzing naar algemene rapporten *-in casu "Human Rights Report India, Introduction"* van *"US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor"* van 2013- over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), gezien uit zijn verklaringen blijkt dat verzoekers vader een klacht kon indienen waarna het tot een proces kwam en de schuldigen werden veroordeeld tot een gevangenisstraf die ook effectief werd toegepast en gezien verzoeker zelf aangaf dat de autoriteiten wel in actie zouden komen als er concrete aanwijzingen waren dat er iets zou gebeuren (gehoorverslag p. 6) en dat de politie zou tussenkomen als iemand hem zou benaderen (gehoorverslag p. 5).

Bovendien hield de door verzoeker voorgehouden problematische algemene situatie in India hem kennelijk niet tegen sinds zijn vlucht naar België in december 2004 meermaals terug te keren naar zijn land van herkomst, zijnde in januari 2012 en mei 2013 (gehoorverslag p. 3-4; verklaring DVZ vraag 33).

Waar verzoeker aanvoert dat hij pas op 28 juli 2014 in België asiel heeft aangevraagd omdat hij een vraag tot regularisatie had ingediend en in de overtuiging verkeerde dat hij in België sowieso veilig is, antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Het feit dat verzoeker beweert sinds eind 2003 telefonische bedreigingen te ontvangen van zijn belagers, hij om deze reden in december 2004 naar België vluchtte (gehoorverslag p. 2) en hij alsnog tot 28 juli 2014 wachtte om asiel aan te vragen, hoewel hij in 2005 wel een advocaat consulteerde voor zijn regularisatieaanvraag en hij bovendien vanaf 18 november 2013 illegaal in het land verbleef (gehoorverslag p. 4), is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

Met betrekking tot de neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing: *"De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. De paspoorten tonen uw identiteit aan, het "FIR" bevestigt dat uw zus is vermoord en dat uw vader een klacht kon indienen doch bewijst niet uw beweerde nood aan internationale bescherming, de documenten over de ziekte van uw moeder voegen ook niets aan uw asielrelaas toe, de affidavit van uw moeder heeft eerder een gesolliciteerd karakter en is geen objectief bewijs van uw ingeroepen problemen."*

In zijn verzoekschrift is verzoeker van oordeel dat *"evenmin op een afdoende gemotiveerd wordt waarom geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker neergelegde bewijsstukken"*; hij stelt dat hij een "FIR" en een affidavit, opgemaakt door zijn moeder, neerlegde. Volgens hem werd *"geenszins enig afdoend onderzoek verricht naar deze bewijsstukken"*.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk motiveerde *"waarom geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker neergelegde bewijsstukken"*: (i) de paspoorten en de documenten over de ziekte van verzoekers moeder voegen niets toe aan zijn asielrelaas; (ii) het "FIR" bevestigt slechts dat zijn zus vermoord is en dat zijn vader een klacht kon indienen, maar doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen; (iii) de affidavit van zijn moeder vertoont een gesolliciteerd karakter en kan zijn asielrelaas bijgevolg niet staven.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekers stellingen in zijn verzoekschrift dat in India de mensenrechten tot op heden nog op grote schaal geschonden worden, dat de bescherming door de nationale autoriteiten niet gegarandeerd is, dat de Indische politie en veiligheidsdiensten massaal misbruik maken van hun macht en dat er sprake is van corruptie en geweld op grote schaal, alsook van religieuze onverdraagzaamheid, en zijn verwijzing naar *“Human Rights Report India, Introduction”* van *“US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor”* van 2013, tonen niet aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER